

er enkelte Kvinder, som egner sig ganske fortræffeligt til at være Embedsmænd. For Eksempel er der ved Universitetet kvindelige Videnskabsmænd af høj Rang. Kvindelige Departementschefer kan ogsaa tænkes, om end det bliver noget vanskeligere, og lige saa vel som min høj lærde og høj ærværdige Kollega, der talte lige nu, maa jeg have Lov til at sige, at begrebsmæssigt er der Kvinder, som kunde være udmærkede som Præster, som baade hvad selve den religiøse Paa virkning angaar og Besørgelsen af de administrative Forretninger, ja, selv hvad det at prædike angaar, skønt ganske vist mange mener, at en Kvindes Stemme lyder skønnere i en Dagligstue end paa en Talerstol, fordi den ligger i et andet Leje end Mandens. Men vi er jo vant til at høre Kvinder tale her i Rigsdagen, saa det er vel i og for sig et Punkt, som er passeret. Endelig er der for saa vidt heller ikke noget begrebsmæssigt til Hinder for, at en Kvinde administrerer de højhellige Sakramenter; det ene af dem, nemlig Daabens Sakramente, har hun allerede i Øjeblikket Ret til at administrere under visse Forhold. Med andre Ord, begrebsmæssigt set er der ikke noget at indvende imod, at Kvinder beklæder disse Embeder. Den ærede sidste Taler sagde, at en vis kirkelig Opfattelse, som han øjensynlig ikke selv delte, talte stærkt imod det — *Taceat mulier in ecclesia*. Det maa desværre siges, at denne Sætning, at Kvinden skal tie i Forsamlingen, ikke mere har den Almengyldighed, som nogle ønsker, den skulde have, men det skal jeg ikke her komme ind paa.

Et andet Spørgsmaal, der kan rejses, er, om en Kvinde kan være Præsident. Jeg rejser dette Spørgsmaal, fordi et udmærket Medlem af dette Ting til sine Patienter i Middelfart har udtalt sig for Republikken med det Fremsyn, som altid udmærker dette ærede Medlem, og naar det ærede Medlem taler om noget saadant, maa jeg have Lov til at tro, at det er Alvor og ikke det samme, som naar en stakkels menig af 2den Klasse som jeg udtaler mig. Det ærede Medlem er jo et af de fineste Medlemmer, en af disse Statsmænd, som kalder sig Partiførere, det ærede Medlem hører til dem, som gaar til Kongen, naar Kongen skal have nye Ministre, han hører til de Folk, som, naar en Minister vil give den halve Besked, som kan misforstaas, gaar til Ministeren og faar denne halve Besked, kort sagt, han er Fører for et Parti, og naar han siger noget, er det derfor Alvor. Jeg har spurgt mig selv, om det ærede Medlem har

tænkt over, hvorvidt en Kvinde kan være Præsident eller ej. Svaret vil sikkert lyde bejaende, idet der vil blive henvist til, at Kvinder som Regenter i Regelen har været betydeligt større end Mændene. Utvivlsomt har f. Eks. Kvinder som Katharina II, den store Elisabeth og Dronning Margrethe været vidunderlige Regenter. Jeg spurgte en Gang en lærd Kollega om Grunden dertil, og han gav mig følgende Forklaring — han tænkte særlig paa Enevælden —: Jo, ser De, bag Ludvig XIV, Solkongen, stod der daarlige Kvinder, hans Koner og Elskerinder, men bag store regerende Dronninger stod der nogle kloge Mænd. Jeg skal ikke inlade mig paa at afgøre, om Forklaringen er rigtig.

Med Hensyn til, om Kvinden kan blive Officer, synes jeg, at der begaaes en grumme stor Uret i dette Lovforslag. Hvorfor skal hun ikke kunne blive Officer — i alt Fald i Fredstid (Munterhed) —, ja, det er ikke blot for at sige en Ting, som lyder morsomt, men hvis det høje Tings Medlemmer har fulgt Udviklingen i England, vil de have set, at man der har oprettet et Hjelpekorps, hvis Chef har Brigadegenerals Rang og er en Dame. Med andre Ord, man har ogsaa i Kristid tjenestegørende Officerer, som er Damer. Og vi kunde godt tænke os, at Kvinder kunde egne sig til at gøre Tjeneste i Intendanturkorpsset, hvis umaadelig snurrige Regnskab synes at maatte være noget for en Kvinde at sætte sig ind i; det er, som det høje Ting ved, det mærkeligste Regnskab, der eksisterer. Eller i Lægekorpsset, hvortil Kvinder er i fortrinlig Grad egnede. Der er, saa vidt jeg ved, i Rusland oprettet et Amazonekorps, og jeg kunde saamænd godt tænke mig den højtærede radikale Ordfører, som lige har haft Ordet, som Chef for et saadant Korps. Hvis man taler om Sagførere, kan jeg ogsaa umaadelig godt tænke mig Kvinder som Sagførere. Det, som er karakteristisk for den moderne Sagfører, er ikke Logikken, men at han skal kunne tage sit Standpunkt og forsvare det. Vi har alle sammen beundret den Dygtighed, hvormed en Kvinde kan forsvare et hvilket som helst Standpunkt.

Jeg vil dernæst sige, at principielt anser jeg det for rigtigt, at Kvinder har Adgang til alle Embeder, det er principielt rigtigt, fordi der er nogle Kvinder, som netop egner sig til det. Men jeg maa have Lov til at gentage, hvad min høj ærværdige og høj lærde Ven og Kollega sagde, at det er en temmelig hurtig Maade at løse Spørgsmaalene paa. Det meget